

letfindig Maade, at selv en engelsk Vord vilde skamme sig ved en saadan Odselhed; de have siddet paa et offentligt Sted og tracteret Folk, som de aldrig have seet før og maaskee aldrig faae at see igjen. Vist er det, at de i det Dieblik, de skulle indgaae Forhryngscontracten, i Reglen ere meget lidet stikfede til at varetage deres egne Interesser; det er i Reglen paa fremmede Steder, og de bestinde sig, efter at have forbrugt de Skillinger, som de havde, paa saadanne Anstalter, hvor der altid er Dplag af det Slags Varer, og hvor de meget hyppigt ere geraadebe i Gjæld. De ere da ingenlunde saaledes stillede, ligeoverfor den, som vil forhøre dem, at de ere velstikfede til at varetage deres Interesser. Jeg vil altsaa forbeholde mig at stille Endringsforslag om, at hele Paragraphen udgaaer. Jeg anseer dette med Hensyn til det 2det Capitel for saa nødvendigt, at jeg ikke engang kan troe, at nogen Underrigsminister vilde sætte sit Navn under Loven, naar den indeholder en saadan Bestemmelse som den i § 43, hvorefter de Bestemmelser, der opstille meget humane og nøiagtige Regler netop for at beskytte Mandslabet mod Vilkaarlighed fra Skipperens Side, skulle kunne forandres, og skides ud efter privat Jorgodtbestindende. Dette kan man vel paa ingen Maade paaberbaabe sig med Hensyn til det 4de Capitel, idet det angaaer lutter Ting, der høre under de private Contractors Forum. Jeg troer imidlertid, at det vil være rigtigt ogsaa med Hensyn til dette Capitel at udelade denne Bestemmelse i § 43, i alt Fald maatte man ogsaa her udtage visse Paragrapher, der netop sige, at man ikke bør gaae ud over det og det, at man ikke bør holde Folkene længere end en vis Tid; thi disse Paragrapher ere netop giene for at sikke Mandslabet, og saa skal man ikke lade dette skræmme sig sin Ret i det Dieblik, da dets Samtykke er grumme lidet frit. Men i hvert Tilfælde troer jeg, at en lille Forandring vil være nødvendig.

Det vil altsaa sees, at hvad jeg anseer for nødvendigt at rette i Lovforslaget, saaledes som det er kommet tilbage fra Folkethinget, er overmaade lidet; da det imidlertid, efter min Mening vil være nødvendigt at gjøre ibetmindste een Forandring, saa troer jeg, at der er et Par

til, som jeg skal forsøge paa at faae indførte. Hvis denne ene Forandring ikke var nødvendig, vilde jeg maaskee, for at faae Sagen bragt tilende, ogsaa frasalbe den, da Loven er en god Lov; men et saadant Brud paa Principet som det, der indeholdes i den sidstomtalte Paragraph, troer jeg ikke bør finde Sted.

Boesen: Jeg kan være fuldstændig enig i, hvad den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kredts (Behmann) nu udtalte, og navnlig finder jeg ogsaa nogen Betænelighed ved den Bestemmelse, at samtlige indeholdte og ved Afregning til Afdrag førte Bøder for Mandslabet ikke for Noget af dem maa overstige Halvdelen af hans paa Reisen fortjente Hyre. I Reglen faae de, naar de komme ombord, en Maanedes Hyre strax, og for en kortere Reise ville Bøderne meget snart kunne naae op til Mere end Halvdelen af hvad der tilkommer en Matros, og altsaa vil han let komme til et Punkt, hvor han vil sige: Nu kunne I ikke gjøre mig Noget, nu kan jeg gjøre mig saa lystig, som jeg vil. Jeg veed dog ikke, hvorvidt det fra et andet Synspunkt vil være tilraadeligt at stryge Bestemmelsen aldeles, fordi en mindre samvittighedsfuld Skipper da maaskee kan benytte Loven paa en urigtig Maade. Der er et Udtryk i samme Paragraph under Nr. 2, der ikke er kommet ind i Loven i Folkethinget, men stod i Forslaget, som det i sin Tid gik herfra, nemlig: „For den, som paa fremmede Steder selv har taget sig Landlov osv.“ Jeg veed nu ikke, hvad der skal forståes ved „fremmede Steder,“ om der derved skal forståes alle de Steder, der ikke ere Skibets Hjemstavn, saa at altsaa selv Steder her i Landet, hvor Skibet maatte ligge udenfor dets Hjemstavn, skulle betragtes som fremmede Steder. Jeg finder Betænelighed derved, ogsaa fordi det maaskee vil bidrage til at gjøre det uklart, hvad der forståes ved „Nømningsmand.“ Det gjør jo en betydelig Forskjel med Hensyn til Straffen, om En af Mandslabet, som har taget sig selv Landlov, behandles efter § 5 Nr. 2, eller om han bliver betragtet som Nømningsmand. Hvem der skal betragtes som Nømningsmand, betegnes nærmere i § 14, idet denne Paragraph siger,